

зъркалитѣ, да видишъ кой е Татата Иванъ, когото си свалилѣ, и съ когото толкова много се подигравате. Азъ се ококорвамъ.

— Не тия, не тия очи — ония дето сж въ душата ти. . . . И тате ми разправи, че нѣкога Татата билъ богатъ и добродетеленъ човѣкъ, но отъ турцитѣ го сполетѣла напасть, която го лишила и отъ челедь, и отъ имотъ, и отъ разумъ, и отъ здраве дори.

— Е, видѣ ли сега? Той бѣше и по-зле, но го спаси Хаджи Ангелушъ . . . Други пѣтъ за него. А сега утре, щомъ отидешъ на училище, ще цѣлунешъ ржка на Татата и ще му поискашъ прошка.

Азъ дадохъ видъ, че до такова унижение не мога да прибѣгна, макаръ тая сутринъ самъ да бѣхъ готовъ за него.

— Не ти ли се иска? Не, ще го направишъ! Ти съ това ще цѣлунешъ ржката на Бога, защото всѣки неволникъ е избранникъ божи. Съ нещастията Богъ иска да изпита вѣрата на човѣка.

Нѣмаше що: на другия день мама ми даде да занеса на Татата една сѣдина пържени питички отъ тѣсто. Азъ му ги занесохъ и му цѣлунахъ ржка. Татата, изненаданъ, притегли съ една ржка главата ми и ме цѣлуна по темето. Съ разплаканъ гласъ той едва изфѣфли: дѣдо Богъ нека животъ дафа. Голѣмъ... голѣмъ... И той повдигна високо ржка. Разбрахъ: голѣмъ да стана.

Тая топлота и чувствителность на Татата ме разнѣжиха и ме стопиха като восъка предъ него. Разхълцанъ отъ умиление, азъ се запжихъ къмъ вратата, но току-що уловихъ дръжката ѝ, Татата промълви: Чакай. . .

Азъ се върнахъ и му подадохъ ржка да стане, безъ да доумѣвамъ, какво иска да прави той. Но Татата, като ме цѣлуна още еднажъ по темето, откачи две свѣщи отъ обрѣча и ме поведе къмъ черквата. . .

Тати бѣше правъ: нещастнитѣ, наистина, сж божи избраници. Отъ тоя день азя промѣнихъ отношенията си къмъ Татата. Бранѣхъ го отъ другаритѣ си, но бѣхъ безсиленъ да му облекча тежката страдалческа участь.

